

היא נולדה במעברה - היא היתה חיילת, סטודנטית,

להיות בת 29

פיתאום עושה כסף, מרגישה חזקה ועצמאית. מעבירה לרביעי ב"אפדיאר דרייב" וצוחקת להם, לגברים, מרוצה מעצמך. את לא זוקקה להם, את אשה עצמאית. חזקה. איזה כיף! האגו נפוח כולו, כמעט מתפוצץ. את מורידה לשלישי ומהמהמת לך את היו לילות של אסתר עופרים, ומשום מה נתקעת בשורה: "והוא ניגש / שימעי אלי קטני סונת / אני בניתי בית לשיבתך / את תירקמי בערב לי כותונת / אני אשא ביום את עגלתך".

ואחר כך, בדירה שהיא כולה שלך - המכונית חונה למטה, הרבה תכשיטים בקופסה, הארון מתפוצץ משמלות וצעופים, טלפונים שמצלצלים כל רגע - את שלא יכולה לשאת את הבדידות הזאת. הקור הזה בלב דוחף להתקשר

שוש מייזון, 1976

בפאניקה לכל מי שאת מכירה. אחר כך יורדת לבד לבך שמעבר לרמזור, מנסה להתגנב לעולמות אחרים, זרים, מזורים ורחוקים.

אשה עצמאית בת 27 כמעט, שאמרה בחדוות ניצחון וביהירות: "אין גבר השותה אפילו דיכאון אחד!" אך שבוע אחר כך הוא נגע לך קצת יותר עמוק, קצת יותר נכון, קצת יותר טוב - ואת קמה פיתאום מוקדם בבוקר והגשת לו קפה למיטה, וקנית לו דברים שהוא אוהב, סיגריות ובירה, כיבסת וניקית, ורצת הביתה בשקיקה כל ערב, וחיכת לו ניסיולאינים, נושמת לאי-נושמה, בלילות ארוכים, כשהוא זוחל אליך שיכור-רוק-מטושטש חלש-לשיכונע מאיזה בר שפנית הרחוב.

* * *

מ' י אני? אשה בת 28, 29 כמעט, זרקה, סהרורית, מטושטשת, דופקת את הראש עם הרבה מריחואנה, חשיש, יין ומוסיקה רעשנית-רעשנית, מסתובבת פיתאום בחברת "אמנים-בוהמיים" וכל מיני יצורים מזורים, בעלי שיער ארוך, לבוש מרושל, ואמירות על חופש וחוסר-רצינות כמו "הלאה החמרות", "מי צריך כסף?" "הכל שטויות" ו"לא רוצים יותר אחריות".

את מאוד רוצה לשחק, לפחות פעם אחת בחיים. לשחק כמו ילד קטן ותמים, כי או, לא שיחקת, כי אמא היתה עצובה תמיד, ואבא היה גוער ורוסן, נאנת, מעיר ונאנק.

את מאוד רוצה לשחק, בתמימות, עד הסוף, מהבוקר עד הלילה, כל הימים, ללכת לים, לעשן גראם בכיף, לשוטט ולהתעלס עד שיגעון, בלי: "אוף, צריך לקום לעבודה מחר בבוקר".

נוסעת לשארם עם גינג'י, מיליונר אמריקאי, נשוי ופוחח, מגיירורק, פריקים מקומיים, ילדי הטבע שוחרי החירות והחופש, מכרכרים סביבו כי: "הי איז מקינג דולרס, דולרס, ובכלל, שיהיה איפה לישון כשמגיעים לניו-יורק".

כשאת אומרת להם בחיוך: "אני לא עובדת יותר, יאללה, בואו נשחק", לא מתייחסים אלא רק אומרים

מ' י אני?

אשה בת 28, 29 כמעט.

אומרים חזקה, אומרים: עקשנית, אומרים: גאה.

ואת מחפשת, רוצה לגעת בשורשי הדברים, לגעת בפנים, בתוך ההוייה, להקשיב, לשמוע את רחשי הלב, לאן? ואיפה עכשיו? ולמה כל הבלגן הזה בתוך הנשמה ומסביב?

מה הדרך הזו שבחרת לך, שאת גוברת בה ואולי מדרששת?

* * *

מ' י אני? מה אני?

אשה בת 28, 29 כמעט.

אומרים: ישראלית, אומרים: המבולבלת הזאת מגיו-יורק, ואת חולמת: נהריה - ים, עצי ברוש, גינות מטופחות, בתים עם רעפים אדומים, כרכרות מצועצעות, חולות זהובים, הרבה שמש, בנים המרכיבים את הבנות על אופניים.

אומרים: סוררת, אומרים: עצמאית, אומרים: ואת לא צריכה גבר, אומרים: ואת צריכה גבר, ואת חולמת על ארץ אחרת, רחוקה, עם שפה אחרת, ריחות אחרים, מאכלים ותילבושות, תכשיטים ומנגינות אחרים.

ריח של מעקד וכרווייה, וטעם של נענע בתה.

אמא עם מיספחתי-ראש, מגישה לשולחן ומורידה מ' השולחן, מגישה לשולחן ומורידה מהשולחן, והאיש שיושב שם רוטן ומקטר, ואף אחד אפילו לא אומר תודה לאשה הגדולה, העצובה והשקטה הזו? אבא, שבערב שבת נראה כמו בן מלך ההכל סביבו מבהיק: החלות, היין, הגרות, וטבא וטבא עדיין מתעקשים, אצלם אפשר לשבת על הריצפה, על שטיח ארוג בעבודת-יד, לאכול קוסקוס ובשישה, ומחשי וספתה וערישה וטביח.

לסבתא יש הרבה צמידיו-הוב על הידיים ועגילים כבדים עם שמות, שלא שמעת בשום מקום אחר, באף סביבה אחרת: חלה, חלה, סקלילה, סקס וחיט.

עמוק עמוק אצלה בארגזים כל מיני בדים ותחרות, ולשמות יש צליל וטעם רחוק: אחרים, טוב, חלה, מנשף, אחזים וטרליק.

סבא שיושב לו ב-5 בבוקר ובשעת בין ערביים וקורא קבלה, תהילים, זוהר וחומש, הוא מתכה למשיח בן-דוד, לבית-המיקדש, שייבנה כמו או, בימי הנביאים, הוא גם עובד לפעמים, כמה שעות ביום, מה שהערייה סידרה.

* * *

מ' י את?

אשה בת 28, 29 כמעט.

חיילת יפה, חושנית ועליוזה, שרצה עם החברה על ג'בלאות, את רובם איבדה במלחמה, ונאלמה.

ולפעמים אומרים: יפה, סקסית, ואת תמיד שקועה עד צוואר ברומנים כאובים: עם דראמות, ובכי והרבה פלוגי-טרים, אך מלקטת הרבה רגעים יפים-יפים בתמורה, איך זה שהם לא מבינים, הגברים? ומה יש פה בעצם להבין - הרי הכל פשוט כליכך, איפה מגע היד, הליטוף, המבט החם?

סטודנטית לתיאטרון, שבגיל 22 מנהלת בעיר הגדולה מישרד שבו עשרים אנשים, הקרויים משום מה אמנים, ואת שואלת, מליאת תימהון: איפה הרגישות? איפה הי תום?

נוודת בגיל 25, שמשוטטת בדרכים בדרום-אמריקה, מתאהבת באינדיאנים משבט אוטבלו, רוקדת איתם סמבה ושונה ציצה בפייסטות שלהם, לומדת מהם, מה, פריי-מיטיבים האלה, "שלא תמיד צריך, לעשות משהו", להיות "יעיל", "פרודוקטיבי", הרי אפשר גם לשבת סתם כך, לחלום קצת, לגמוע שקיעות או זריחות, צירופי הצבעים באריגים שלהם, נוגדים את כל מה שלימדו אותך בשיעורי ציור.

פמיניסטית בת 26, שחיה בניו-יורק ורוצה, "טרמק-איט", "לשחק אותה", בעברית, חיה לה עם ואספ אמריקאי יפה תואר, מתחלקת איתו בעבודות הבית שווה-בשווה, אך מתגעגעת לאיזו כתף מצ'אית גסה ומחוססת, של לובשי מדים לפעמים שריח זיעה דבק בה.

1952: עם אחזה במעברה כשכריה

1980: הסבא כאום בנהריה

1980: הסבתא חושה בחרדה

1970: בקורם ואם-פאים בסני